

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 25.

Ottende Sæssion.

11te Møde.

Torsdagen den 11te December.

(Forts.)

J. A. Hansen (forts.): Dermed er Tiden gaaet hen, men da han havde udarbejdet det, viste det sig, at den daværende Minister slet ikke kunde bruge det, og den Mand, der havde udarbejdet det, som havde faaet 1600 Rd. derfor, vilde ikke, at det skulde blive Almeenhedens Eiendom, vilde ikke lade det komme Almeenheden tilgode; han modsatte sig, at det blev offentliggjort, saa at Staten nu har givet 1600 Rd. for at have et Forslag henliggende paa Ministeriets Gjælder, som slet ikke kan bruges, og som intet Menneske kan faae at see. Nu har den nuværende Justitsminister tænkt paa at faae anden Hjælp, hvorfor der jo atter skal ydes Penge, men vi ere jo paa ingen Maade overbeviste om, at den Mand, der er Justitsminister, naar dette Arbejde er færdigt, ikke vil være i det selv samme Tilfælde, at han ikke kan bruge det, og atter lægger det paa Gjælden. De store Reformer i alle vore indre Forhold, som vi skulde have, saasnart Fællesforfatningen var gaaet igjennem, have vi, uagtet det nu er den anden Sæssion efter den Tid, slet ikke seet mindste Prøve paa.

Den ærede Cultusminister har megen Styrke i at overdrysse sin Modstander med en stor Mængde lette Ting, men disse lette Ting have samme Egenstabs som Avner, idet de alle blæse bort, naar der kommer en Luftning. Han har iaften tillige det Uheld, at han slet ikke kan høre, hvad jeg siger. Han ansøgte saaledes, at

det var mig, der først havde bragt Taler om Skarpsindighed ind i Discussionen. Dette er dog ikke Tilfældet, thi Taler om Skarpsindighed bragtes ind af Rigsdagsmanden for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning), og Justitsministeren sagde ganske lydeligt: „Ja, det var det, han meente“, hvorefter jeg først kom til at tale om denne Materie. Min Uttring var simpelthen den, at Skarpsindighed, udbilledes og skærpes snarere hos en Mand, der har Mindre, end hos en Mand, der har Mere; det var det, jeg sagde, men Cultusministeren tog det frem, lavede et Caricaturbillede deraf, og søgte at faae gjort gjældende, at det var mig, som havde lavet det. Han skal imidlertid have Vren derfor, og det skal blive hans Eiendom. En æret Rigsdagsmand, jeg troer Rigsdagsmanden for Ribe Amts 2den Valgfreds (H. Hage), kunde slet ikke forstaae, hvorledes jeg kunde blive bevæget til at stemme for Undringsforslaget ved de Uttringer, der vare fremkomne, og han henstillede til mig, om ikke nogle af mine Uttringer, naar man vilde bære sig ligesaadan ad, kunde bevæge til at bestilte det Modsatte; men jeg skal gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at det er to Ministres Udtalelser, der her foreligge, og som jeg har sagt have bestemt mig. Være de komne fra den ærede Rigsdagsmand selv, vilde jeg aldeles ikke have ladet mig paavirke af dem, og jeg haaber heller ikke, at han i saa Henseende lader sig paavirke af mine Uttringer, men det er noget ganske Andet, naar 2 Ministre fremstaae, og den ene overbyder den anden i paa det Stærkeste at udtale sig paa en saadan Maade, som steet er. Jeg kommer endelig til Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns